

værende Skattelov ligger noget Andet og Mere end alene dette at skaffe Statskassen en Indtægt. — Naar det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgfreds dernæst har spurgt mig om, hvorvidt jeg vilde parasere nærværende Lovforslag, hvis det blev endelig vedtaget, vil mit Svar derpaa allerede ligge i, hvad jeg har sagt. Derfom jeg endnu i det Dæblik, da dette Lovforslag bliver forelagt Statsraadet, er Finansminister — hvilket jeg imidlertid slet ikke er vis paa at være til den Tid — vil jeg selvfølgelig parasere det, idet jeg for det Første har den Overbevisning, at Lovforslaget i og for sig er godt og tjenligt, og dernæst har erhvervet Forvisning om, at den samme Anskuelse deles af det store Flertal saavel i dette som i det andet Thing.

Hindenburg: Derfom den høitærede Finansminister kan overbevise mig om, at han er i Stand til at skaffe den Lov, om hvis Vedtagelse der her er Tale, Efterlevelse, saa skal jeg stemme for den; men naar en saadan Sikkerhed ikke kan gives fra hans Side, er jeg ikke i Stand til at se, at de almindelige Betragtninger, som den høitærede Finansminister har fremsat, kunne hjælpe noget paa Loven. Jeg skal tage et ganske konkret Exempel. Jeg sætter, at en Mand, som har 20,000 Rbd., og som vil købe Papirer for denne Sum for at skaffe sine Penge en fordelagtig Anbringelse, beslutter at anlægge dem i fremmede Pengeeffekter, som han kan købe for det Halve af deres nominelle Værdi. Under denne Forudsætning vil altsaa hvert Tusinde Daler efter den foreliggende Lov blive beskattet med 13 Rbd. 2 Mk., og denne Sum tagen 20 Gange udgjør, hvis jeg regner rigtig, 270 Rbd., som altsaa er den Sum, Manden skal udgive for at fyldestgjøre Loven. Han spørger nu den Mand, af hvem han køber Papirerne, om der er nogen Sandsynlighed for, at det vil lykkes Finansministeren at tilholde ham at betale dette Afgiftsbeløb, men han faar efter min Formening det Svar, at derom kan der ikke være Tale; han kan meget vel købe Obligationerne, selv om de ere ustemplede, thi der vil aldrig være Tale om, at nogen dansk Stats-

autoritet faar Væilighed til at se dem. Hvergang han skal høre sin Rente, gaar han med de aflippede Coupons til en Vereller, men ingensomhelst dansk Autoritet, ingensomhelst under den høitærede Finansminister hørende Embedsmand faar det Allermindste med disse Obligationer at bestille eller faar dem at se. Naar man tager det konkrete Forhold, jeg her har tilladt mig at fremsætte, hvorefter en Mand i fremmede Papirer anbringer sine 20,000 Rbd., som jeg vil sætte indbringe ham en aarlig Rente af 1000 Rbd., vil det ses, at 270 Rbd. er en meget betydelig Afgift at betale paa een Gang, og jeg behøver ikke at tilføje, at Afgiften, naar man tænker sig, at den nævnte Anbringelse af Mandens Formue ikke har nogen stabil Karakter, men at han kun køber de fremmede Pengeeffekter for atter at sælge dem, bliver endnu højere, end den er i det første Tilfælde. Jeg er ikke i Stand til at se, at den høitærede Finansminister vil kunne ramme det Forhold, hvorom jeg her har talt, undtagen i det ganske usandsynlige Tilfælde, at Manden skulde tabe sine ustemplede Obligationer paa Gaden, saaledes at de maatte kunde komme i Politiets Hænder, eller i det Tilfælde, at den Bedkommende dør; men da indtræder det særegne Karakteristiske, at Manden, der har gjort sig skyldig i Lovovertrædelsen, slet ikke rammes, men at derimod ganske uskyldige Personer, nemlig de, som ere hans Arvinger, rammes saa meget desto haardere. Naar en Overtrædelse af Loven har fundet Sted, skal der nemlig efter Lovforslaget erlægges en overmaade betydelig Mulkt, nemlig det 25-Dobbelte af den Afgift, man har unddraget sig for at erlægge, og holde vi os til det af mig anførte Tilfælde, hvori Afgiften var 270 Rbd., saa vil altsaa Multken overstige en Sum af 3000 Rbd.; men jeg spørger nu, om det ikke er naturligt og rimeligt, at hans Arvinger ikke skjøtte om at betale disse 3000 Rbd., naar de kunne slippe derfor saa let, som Loven giver dem Anvisning paa, nemlig ved at købe Stempelmærker for 270 Rbd. og klæbe dem paa Obligationerne med Angivelse af disses Nummer, Serie osv.? For mig er det som sagt det Afgjørende, om den høitærede Finansminister kan